

Altsaa, for at udtrykke mig kort: dette vilde paa den ene Side være for mildt. Men det kan ogsaa i mange Tilfælde være for strengt. Lad os tænke os, at en Mand har gjort sig skyldig i et eller andet Forhold, som kan afgøres med en ubetydelig Straf, med en Bøde eller med Hæfte. Men saa siger Lægerne: Manden er sindssyg, og som Følge deraf skal han være straffri. Men han er farlig af en eller anden Grund, og saa skulde han altsaa spærres inde. Det forekommer mig, at det vilde være for strengt.

Jeg er klar over, at man hertil vil sige: Ja, men fordi man lægger Afgørelsen over fra Domstolene til Lægerne, er det dog ikke sikkert, at det bliver enten for strengt eller for mildt. Jeg maa nu heroverfor sige, at jeg finder det farligt at lægge Afgørelsen fra Domstolene over til Administrationen. Den højtærede Justitsminister har jo fulgt Lægerens Synspunkt, det medicinske, men samtidig har han paa det Punkt, jeg her kommer til, ikke fulgt Kommissionen; for mens Kommissionen siger, at det er den Domstol, der først faar denne Mands Skæbne til Afgørelse, der ogsaa skal afgøre, om han senere skal frigives eller undergives en anden Behandling eller ikke, saa siger den højtærede Justitsminister, at det maa være Administrationen, der træffer Bestemmelse om en Ændring i hans Behandling, der eventuelt kan frigive ham, o. s. v. Dette forekommer mig meget uheldigt, og jeg vil antage, at ogsaa de Medlemmer af Kommissionen, der har hævdet det medicinske Synspunkt, vil beklage, at Justitsministeren er gaaet endnu videre end de selv i Retning af dette moderne Synspunkt, idet han har ment, det bør overlades til Administrationen, hvad der senere skal ske.

Det forekommer mig, som sagt, at være uheldigt; men jeg forstaar godt de Grunde, der ligger bagved, de er klare nok, nemlig at det er lettere for Administrationen at sætte sig ind i den paagældende Persons Forhold, da man jo har ham under Forvaring, end det er for Domstolene. Jeg tror imidlertid, denne Opfattelse er ganske forkert. Naar en saadan Afgørelse skal træffes, enten af Domstolene eller af Øvrigheden, er Stillingen den, at hverken Ministeren eller Dommeren har paa Forhaand den faglige Indsigt i disse Sager; det er givet, den skal baade Justitsministeren og Dommeren hente andetsteds fra. For saa vidt kunde man sige, at der ingen Forskel er, men det er der dog alligevel. Der er nemlig den store Forskel, at de Oplysninger, som Domstolene indhenter, de kommer til at foreligge for Offentligheden, for aabne Døre, de kan af

den ene Parts Sagfører fremføres paa den og den Maade og gendrives af den anden Parts Sagfører. Med andre Ord, der kommer en Diskussion frem for og imod med Hensyn til de Oplysninger, der er skaffet til Veje, disse Oplysninger kan blive kritiseret fra begge Sider.

Og ikke alene det, men naar Afgørelsen faar sit Udtryk igennem en Dom, saa skal den begrundes i selve Dommen, der skal i Præmisserne staa, hvorfor Domstolen dømmer saadan og saadan; Domstolen kan ikke nøjes med som et Ministerium blot at træffe Afgørelsen uden at drage de Grunde frem, den hviler paa. Derfor forekommer det mig, at det, at man skal give en Begrundelse, ogsaa vil værne os mod Vilkaarlighed. Og endelig er der det, som vi jo alle er klare over, nemlig at Domstolene kan nu en Gang mere roligt overveje disse Spørgsmaal, diskutere dem frem og tilbage, medens derimod Chefen for Administrationen, der selvfølgelig er Politiker, er mere i Vinden, mere i Blæsten, som det ogsaa udtrykkelig blev nævnt af Dommer Goll, der har skrevet glimrende Artikler om dette Spørgsmaal; han fremhæver netop dette som et afgørende Moment.

Men ogsaa det, jeg nævnte før, er af Vigtighed: Ministeren behøver ikke at begrunde sin Afgørelse, han behøver ikke at lade sine Bevæggrunde komme frem for Offentligheden, og gør han det, behøver han kun at give dem i den Form, som han selv finder passende, han behøver ikke at lade de Synspunkter komme frem, som maaske er gjort gældende fra anden Side. Naar det er Tilfældet, synes jeg, det er at foretrække, at Afgørelsen bliver lagt hos Domstolene fremfor hos Administrationen. Ogsaa af Hensyn til hele Embedsmaskineriet har det sin Betydning; det er ogsaa udviklet af Dommer Goll. Det er jo heldigvis saadan her i Landet, at der er en vis Hemmelighedspligt for Embedsmændene, de kan ikke saadan gaa og diskutere med andre, om nu Ministerens Afgørelse er rigtig, eller drage det frem i Pressen.

Disse forskellige Grunde, altsaa Tilvejebringelsen af Stoffet, selve det, at der af Dommeren skal gives en Begrundelse af det Standpunkt, han indtager, og selve det, at der nu en Gang, som Forholdene er, er mere Ro over Domstolenes Virksomhed — alt dette gør, at alle maa være interesserede i, at disse vigtige Afgørelser træffes af Domstolene. Derfor maa jeg i høj Grad beklage, at den højtærede Justitsminister paa dette Omraade, med Hensyn til Forholdet: Domstolene kontra